

ตัวแปรที่ส่งผลต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก
สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
Variables Affecting the Professional Learning Community of Small-Sized Primary
Schools Under the Office of the Basic Education Commission

เสกชัย ชมภูณู* สำเริง บุญเรืองรัตน์** จำเริญรัตน์ จิตต์จิรจรรย์*** และ สงวนพงศ์ ชวนชม****

นักศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล*

ศาสตราจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล**

รองศาสตราจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล***

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล****

Sekchai Chompoonut* Samrerng Boonruangrutana** Jamroenrat Jitjirajan***

and Sanguanpong Chuanchom****

Ph.D. Candidate in Educational Administration, Faculty of Education, Vongchavalitkul University*

Professor Dr., Faculty of Education, Vongchavalitkul University**

Associate Professor Dr., Faculty of Education, Vongchavalitkul University***

Assistant Professor Dr., Faculty of Education, Vongchavalitkul University****

Corresponding author Email address: daddy-mylove@hotmail.com

(Received: May 16, 2020; Revised: July 23, 2020; Accepted: August 23, 2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2) ศึกษาระดับตัวแปรที่ส่งผลต่อระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 3) ศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ได้แก่ โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กที่มีนักเรียนไม่เกิน 120 คน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี และอ่างทอง จำนวน 80 โรงเรียน ในปีการศึกษา 2561 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1) แบบสอบถามความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก 2) แบบสอบถามการพัฒนาตนเองของครู 3) แบบสอบถามความรับผิดชอบในหน้าที่ของครู 4) แบบวัดแรงจูงใจใฝ่รู้อยู่ของครู 5) แบบทดสอบวัดทักษะการรู้คิดในการแก้ปัญหาอย่างมีระบบของผู้บริหารโรงเรียน และ 6) แบบสอบถามความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน แบบสอบถามมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson) มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.24-0.94 และค่าความเชื่อมั่นแต่ละฉบับด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน การวิเคราะห์อิทธิพลหรือการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis : PA)

ผลการวิจัยพบว่า 1) โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กมีความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพอยู่ในระดับสูง ลักษณะดังกล่าวนี้ของโรงเรียนแต่ละแห่งแตกต่างกันน้อย 2) ตัวแปรที่ส่งผลต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของ

โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก พบว่า (2.1) ครูมีการพัฒนาตนเองในระดับสูง (2.2) ครูมีความรับผิดชอบในหน้าที่ในระดับสูง (2.3) ครูมีแรงจูงใจใฝ่รู้ในระดับสูง (2.4) ผู้อำนวยการโรงเรียนมีทักษะการรู้คิดในการแก้ปัญหาอย่างมีระบบในระดับปานกลาง (2.5) ผู้อำนวยการโรงเรียนมีความเป็นผู้นำทางวิชาการในระดับสูง 3) ความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ได้รับอิทธิพลทางตรงจากระดับการพัฒนาตนเองของครูและระดับแรงจูงใจใฝ่รู้ของครู สองตัวแปรนี้อธิบายความแปรปรวนของระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ได้ร้อยละ 38.00 ($R^2 = 0.38$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากระดับแรงจูงใจใฝ่รู้ของครู ระดับทักษะการรู้คิดอย่างเป็นระบบของผู้อำนวยการโรงเรียน ผ่านมาทางระดับการพัฒนาตนเองของผู้อำนวยการโรงเรียน

คำสำคัญ : ความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ, การพัฒนาตนเองของครู, แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

Abstract

The purposes of this research were; 1) to study the level of a professional learning community of small-sized primary schools under the Office of the Education Commission (OEC); 2) study the level of the variables that affected the level of a professional learning community of the small-sized primary schools under the OEC, and 3) study the variables affected by the level of a professional learning community of the small-sized primary schools under the OEC. The samples were selected by a Purposive sampling method from 80 small elementary schools with less than 120 students in each school in Chai Nat, Lopburi, Sing Buri, and Ang Thong in the academic year 2018. The questionnaires were analyzed using the Pearson Product Moment Correlation, the discrimination was between 0.24-0.94, and the reliability was analyzed using Cronbach's Alpha Coefficient between 0.83-0.98. The statistical methods used were average, standard deviation, coefficient of variation, and Path Analysis (PA).

The results showed that: 1) small-sized primary schools had a high level of a professional learning community, but these characteristics of the schools were slightly different; 2) the level of the variables that affected the level of a professional learning community of small-sized primary schools found that; (2.1) teachers had a high level of self-development; (2.2) teachers had a high level of responsibility; (2.3) teachers had a high level of achievement motivation; (2.4) the school director had cognitive skills to solve problems at a moderate level; (2.5) the school director had a high level of academic leadership; and 3) being a professional learning community of small-sized primary schools was directly influenced by the level of teachers self-development and the level of teachers achievement motivation. These two variables explain the variability of the level of professional learning community in small-sized primary schools by 38.00% ($R^2 = 0.38$) with a statistically significant level of .01 and indirectly influenced by the level of teachers' achievement motivation. The level of cognitive skills to solve problems was through the level of self-development of the school director.

Keywords: Professional Learning Community, Self-Development, Achievement Motive

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเพราะเป็นส่วนช่วยในการเพิ่มความเท่าเทียมของคนในสังคม แต่ในสถานการณ์ปัจจุบันทั่วโลกกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจและเทคโนโลยี

อย่างรวดเร็ว ส่งผลให้วิถีชีวิตของคนมีความแตกต่างกันมากขึ้น ผู้คนจำนวนมากมาอาศัยอยู่ร่วมกันและทำงานร่วมกัน ก่อให้เกิดเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม จึงจำเป็นต้องจัดการศึกษาให้ทันกับสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนไป รวมทั้งต้องวางแผนการผลิต และพัฒนากำลังของคนให้ก้าวทันต่อกระแสอาชีพในปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดังนั้น ประเทศไทยจึงมีความจำเป็นที่ต้องพัฒนากำลังคนให้เป็นมาตรฐานเทียบกับนานาชาติ ตลอดจนเตรียมความพร้อมประชากร วัยเรียนให้มีความรู้ทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 เพื่อความสำเร็จทั้งด้านการงานและการดำเนินชีวิต (สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557)

การที่จะทำให้บุคคลได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่องทุกช่วงชีวิตนั้นต้องมีการศึกษาในรูปแบบอื่น ๆ ที่เอื้อต่อ กลุ่มเป้าหมายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ การส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้จะช่วยให้ทุกคนในสังคมมีโอกาส เรียนรู้มากขึ้น ซึ่งยุทธศาสตร์ในการสร้างความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพจะช่วยสร้างความพร้อมให้กับชุมชนในการ เฝ้ายกกับสภาพสังคม สิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไป ตลอดจนช่วยพัฒนาตนเองและสังคมในยุคปัจจุบัน ความเป็น ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นการสร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กร เป็นการสร้างบรรยากาศและวัฒนธรรมองค์กร ที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการทำงานแบบมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง เพื่อร่วมกันคิดและตัดสินใจในการแสวงหาวิธีการ ปฏิบัติงานสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันอย่างต่อเนื่องตลอดจนเป็นการสร้างโอกาสในการ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสพการณ์ซึ่งกันเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ (นราพร จันทร์โอชา, 2560)

ความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นกลไกสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการจัดการศึกษา มีงานวิจัย ทั้งในและต่างประเทศที่บ่งชี้ว่าความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับคุณภาพการจัดการศึกษา ดังเช่น Hillery (2013) วิจัยพบว่า ความเป็นชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่มีโครงสร้างที่ดี ส่งผลให้ครูเป็นครูมืออาชีพมีศักยภาพ ที่จะช่วยครูด้วยกันเรียนรู้จากกันเพื่อให้ผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน เกิดวัฒนธรรมที่ดีในโรงเรียน รวมทั้ง โรงเรียนมีผู้บริหารมืออาชีพ Mitchell (2013) วิจัยพบว่า โรงเรียนที่ครูสร้างความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่าโรงเรียนที่ครูไม่สร้างความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ญธิกา นครสูงเนิน (2556) วิจัยพบว่า ความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับภาวะผู้นำทางวิชาการของ ผู้บริหารสถานศึกษา วาญญู ภูครองนา (2558) วิจัยพบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษาและแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ของครูมีความสัมพันธ์กับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 (2560) วิจัยพบว่า ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนส่งผลทางตรงต่อความเป็นชุมชนแห่ง การเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียน จากปัญหาและงานวิจัยที่ประมวลมาพบว่า ความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่า มีตัวแปรอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อระดับความเป็น ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.2 เพื่อศึกษาระดับตัวแปรที่ส่งผลต่อระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษา ขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.3 เพื่อศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษา ขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากร คือ โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 433 โรงเรียน

3.2 กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเลือกหน่วยตัวอย่างโดยไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Non-probability sampling) ด้วยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือ โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2561 ที่เลือกมาจากโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กในเขตตรวจราชการที่ 2 โดยเจาะจงเลือกขนาดเล็ก มีนักเรียนไม่เกิน 120 คน ซึ่งประกอบด้วยโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กในจังหวัดชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี และอ่างทอง จำนวน 80 โรงเรียน ด้วยวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง 1 ขั้นตอน คือ เลือกตัวอย่างโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก โดยใช้ความน่าจะเป็นของการเลือกเป็นปฏิภาคโดยตรงกับจำนวนนักเรียนในแต่ละโรงเรียนซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างให้ได้โรงเรียนกระจายไปทั่วทุกเขตพื้นที่ตามสัดส่วนจำนวนนักเรียน (Sudman, 1976)

3.3 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ในแต่ละโรงเรียนมีผู้ให้ข้อมูล จำนวน 3 คน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน 1 คน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ 1 คน ครูผู้สอน 1 คน (เลือกโดยใช้ตารางเลขสุ่ม) รวมผู้ให้ข้อมูลทั้งสิ้น 240 คน

3.4 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.4.1 ตัวแปรต้น คือ 1) การพัฒนาตนเองของครู 2) ความรับผิดชอบในหน้าที่ของครู 3) แรงจูงใจใฝ่รู้อยู่ของครู 4) ทักษะการรู้คิดในการแก้ปัญหาอย่างมีระบบของผู้บริหารโรงเรียน 5) ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน

3.4.2 ตัวแปรตาม คือ ระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก

3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

3.5.1 แบบสอบถามความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของเพียร์สัน (Pearson) จำนวน 23 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.24-0.64 มีค่าความเชื่อมั่น 0.96 ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)

3.5.2 แบบสอบถามการพัฒนาตนเองของครู แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของเพียร์สัน (Pearson) จำนวน 16 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.35-0.62 มีค่าความเชื่อมั่น 0.84 ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)

3.5.3 แบบสอบถามความรับผิดชอบในหน้าที่ของครู แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของเพียร์สัน (Pearson) จำนวน 17 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก 0.81-0.94 มีค่าความเชื่อมั่น 0.98 ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)

3.5.4 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่รู้อยู่ของครู แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของเพียร์สัน (Pearson) จำนวน 19 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.32-0.63 มีค่าความเชื่อมั่น 0.87 ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)

3.5.5 แบบสอบถามทักษะการรู้คิดในการแก้ปัญหาอย่างมีระบบของผู้บริหารโรงเรียน มีลักษณะเป็นคำถามอัตนัย 1 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83 ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) โดยพิจารณาความสามารถในการแก้ปัญหาหรือรู้คิด 4 ขั้น คือ 1) ขั้นกำหนดปัญหา 2) ขั้นวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา 3) ขั้นกำหนดวัตถุประสงค์ของการแก้ปัญหา 4) ขั้นกำหนดวิธีแก้ปัญหา

3.5.6 แบบสอบถามความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของเพียร์สัน (Pearson) จำนวน 17 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.26 – 0.63 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83 ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล คำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผัน (C.V.) ของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ การวิเคราะห์อิทธิพลหรือการวิเคราะห์เส้นทาง

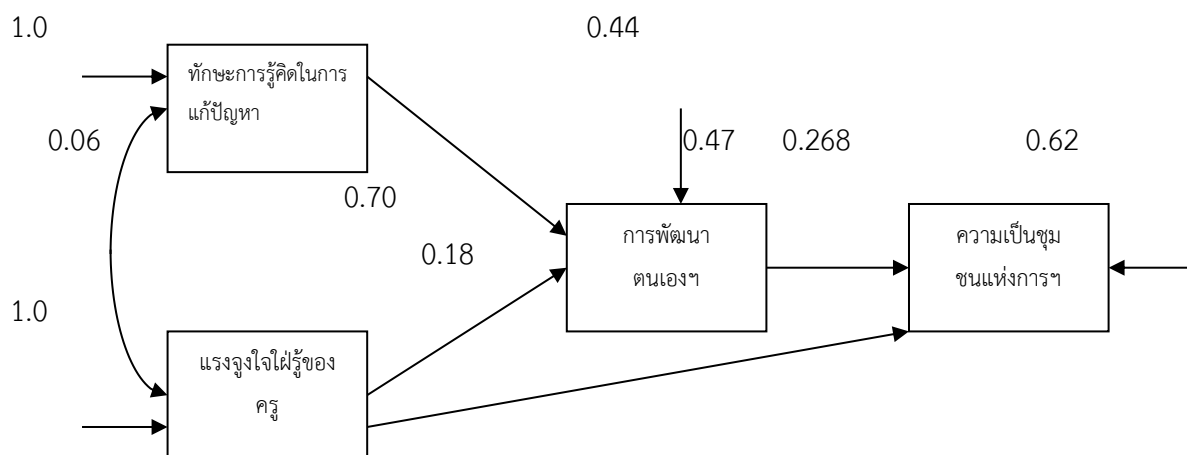
4. ผลการวิจัย

4.1 โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กมีความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 4.16$) ลักษณะดังกล่าวนี้ของโรงเรียนแต่ละแห่งแตกต่างกันน้อย (C.V. = 8.17)

4.2 ตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กพบว่า (1)ครูมีการพัฒนาตนเองในระดับสูง ($\bar{X} = 3.88$, S.D. =0.48) ลักษณะดังกล่าวนี้ของครูแต่ละโรงเรียนแตกต่างกันพอสมควร (C.V. = 14.37) (2) ครูมีความรับผิดชอบในหน้าที่ในระดับสูง ($\bar{X} = 4.18$, S.D. =0.59) ลักษณะดังกล่าวนี้ของครูแต่ละโรงเรียนแตกต่างกันพอสมควร (C.V. = 14.08) (3) ครูมีแรงจูงใจใฝ่รู้ในระดับสูง ($\bar{X} = 4.10$, S.D. =0.41) ลักษณะดังกล่าวนี้ของครูแต่ละโรงเรียนแตกต่างกันพอสมควร (C.V. = 10.00) (4) ผู้อำนวยการโรงเรียนมีทักษะการรู้คิดในการแก้ปัญหาอย่างมีระบบในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$, S.D. =1.17) ลักษณะดังกล่าวนี้ของผู้บริหารแต่ละโรงเรียนแตกต่างกันมาก (C.V. = 36.11) (5) ผู้อำนวยการโรงเรียนมีความเป็นผู้นำทางวิชาการในระดับสูง ($\bar{X} = 4.23$, S.D. =0.25) ลักษณะดังกล่าวนี้ของผู้บริหารแต่ละโรงเรียนแตกต่างกันน้อย (C.V. = 8.27)

4.3 เมื่อวิเคราะห์ด้วยสหสัมพันธ์พหุคูณและค่าน้ำหนักความสำคัญ (β) พบว่า การพัฒนาตนเองของครู ($\beta = 0.45$) ส่งผลกระทบต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความรับผิดชอบในหน้าที่ของครู ($\beta = 0.32$) ส่งผลกระทบต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้อำนวยการโรงเรียน ($\beta = 0.30$) ส่งผลกระทบต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

4.4 เมื่อวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์เส้นทางแบบพี เอ แอล (PAL) พบรูปแบบความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ดังภาพที่ 1 และตารางที่ 1

Chi - Square = 0.00, df = 0, P - Value = 1.00, RMSEA = 0.000 ค่าเหล่านี้แสดงว่ารูปแบบมีความเหมาะสม

ภาพที่ 1 การวิเคราะห์เส้นทางแบบพี เอ แอล (PAL) พบรูปแบบความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก, โดย เสกชัย ชมภูษ, 2563, นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล.

ตารางที่ 1 ตัวแปรต้นที่มีอิทธิพลต่อระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ด้วยการวิเคราะห์เส้นทางแบบพี เอ แอล (PAL)

ตัวแปร	R^2	β
ความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก	0.38	
การพัฒนatanเองของครู (DEVE)		0.47**
แรงจูงใจใฝ่รู้ของครู (MOTI)		0.18**
การพัฒนatanเองของครู	0.56	
แรงจูงใจใฝ่รู้ของครู (MOTI)		0.70**
ทักษะการรู้คิดอย่างมีระบบของผู้บริหารโรงเรียน (SKILL)		0.21*

* $p < .05$, ** $p < .01$

4.5 จากภาพประกอบและตารางแปลความหมายได้ว่า

4.5.1 ตัวแปรที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก (PLC) ได้แก่ ระดับการพัฒนatanเองของครู ($\beta = 0.47$) และระดับแรงจูงใจใฝ่รู้ของครู ($\beta = 0.18$) สองตัวแปรนี้อธิบายความแปรปรวนของระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ได้ร้อยละ 38.00 ($R^2 = 0.38$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.5.2 ตัวแปรที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อระดับการพัฒนatanเองของครู (DEVE) ได้แก่ ระดับแรงจูงใจใฝ่รู้ของครู (MOTI) ($\beta = 0.70$) และระดับทักษะการรู้คิดในการปัญหาอย่างมีระบบของผู้บริหารโรงเรียน (SKILL) ($\beta = 0.21$) สองตัวแปรนี้ อธิบายความแปรปรวนของระดับการพัฒนatanเองของครู (DEVE) ได้ร้อยละ 56.60 ($R^2 = 0.56$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.5.3 ระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก (PLC) ได้รับอิทธิพลทางตรงจากระดับการพัฒนatanเองของครู (DEVE) ($\beta = 0.47$) ระดับแรงจูงใจใฝ่รู้ของครู (MOTI) ($\beta = 0.18$) และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากระดับแรงจูงใจใฝ่รู้ของครู (MOTI) ($\beta = 0.33$) ผ่านมาทางระดับการพัฒนatanเองของผู้บริหารโรงเรียน

4.5.4 ระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากระดับทักษะการรู้คิดอย่างเป็นระบบของผู้บริหารโรงเรียน ($\beta = 0.10$) ผ่านมาทางระดับการพัฒนatanเองของครู

5. สรุปและอภิปรายผล

5.1 ผลการวิจัย พบว่า โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กมีความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 4.16$) ค่าสัมประสิทธิ์ความแปรผันร้อยละ 8.17 แสดงว่า ความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนแต่ละแห่งแตกต่างกันน้อย เป็นเพราะว่ากระทรวงศึกษาธิการได้มีนโยบายให้โรงเรียนแต่ละแห่งให้มีการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงดำเนินการขับเคลื่อนกระบวนการความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพทุกแห่ง โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ครูที่เข้าร่วมโครงการนำกระบวนการตามกรอบชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนอย่างแท้จริง เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพให้กับนักเรียนและชุมชนให้มีคุณภาพ ทันโลกทันเหตุการณ์ สู่การพัฒนาคุณภาพผู้เรียนที่สูงขึ้น (สำนักพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา, 2560) ดังนั้น

โรงเรียนทุกแห่งจึงได้ดำเนินการขับเคลื่อนความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อตอบสนองนโยบายดังกล่าว ส่งผลให้โรงเรียนขนาดเล็กมีความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ในระดับสูง

5.2 ตัวแปรที่ส่งผลต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ได้แก่ การพัฒนาตนเองของครูในระดับสูง ความรับผิดชอบในหน้าที่ของครูในระดับสูง แรงจูงใจใฝ่รู้อยู่ในระดับสูง ทักษะการรู้คิดในการแก้ปัญหาอย่างมีระบบของผู้บริหารโรงเรียนในระดับปานกลาง ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนในระดับสูง ที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะว่า ครูผู้สอนในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องสร้างสรรคกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย แปลงใหม่จัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยเน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง ให้มากที่สุด อีกทั้งครูผู้สอนต้องมีความรู้และทักษะในเรื่องที่สอนเป็นอย่างดีเพราะหากผู้สอนไม่เชี่ยวชาญในเรื่องที่สอนหรือถ่ายทอด ก็ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้บรรลุเป้าหมาย ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องมีการพัฒนาตนเอง มีความรับผิดชอบในหน้าที่และสร้างแรงจูงใจใฝ่รู้อยู่ให้กับตนเองซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ได้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งในการจัดการศึกษาให้ประสบผลสำเร็จนั้นผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญโดยต้องปฏิบัติกิจกรรมทางวิชาการเกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพการบริหารการศึกษาอยู่เสมอ โดยคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับบุคลากรผู้เรียนและชุมชน ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนแต่ละคนจึงได้รับการอบรมอยู่เสมอเป็นการพัฒนาตนเองทางด้านวิชาการอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ผู้บริหารโรงเรียนมีความเป็นผู้นำทางวิชาการและเกิดทักษะการรู้คิดในการแก้ปัญหาอย่างมีระบบ อันจะนำไปสู่การบริหารจัดการที่บรรลุเป้าหมาย สอดคล้องกับ วรลักษณ์ ชูกำเนิด (2557) ที่กล่าวถึงระดับของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพไว้ว่า “ความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ” มีมิติการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพสามารถแบ่งได้ 3 ระดับ ดังนี้ 1) ระดับสถานศึกษา คือ ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่ขับเคลื่อนภายในบริบทของสถานศึกษา สามารถแบ่งได้ 3 ระดับย่อย คือ 1.1 ระดับนักเรียน นักเรียนจะได้รับการส่งเสริมและร่วมมือให้เกิดการเรียนรู้ทางวิชาชีพขึ้นจากการทำกิจกรรม 1.2 ระดับผู้ประกอบวิชาชีพ ประกอบด้วยครูผู้สอนและผู้บริหารของโรงเรียนโดยใช้ฐานของการเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ของชุมชน จึงเรียกว่า “ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ” 1.3 ระดับชุมชนทั่วไป จะครอบคลุมชุมชนไปนอกห้องเรียน เช่น ผู้ปกครอง สมาชิกชุมชนและผู้นำชุมชน โดยบุคคลกลุ่มนี้จำเป็นต้องมีส่วนร่วมเข้ามาช่วยสร้างและผลักดันวิสัยทัศน์ของโรงเรียนให้บรรลุผลตามเป้าหมาย 2) ระดับกลุ่มเครือข่าย คือ ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่ขับเคลื่อนในลักษณะการรวมตัวกันของกลุ่มวิชาชีพจากองค์กรหรือหน่วยงานต่างๆ สามารถแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ 2.1 กลุ่มเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสถาบัน 2.2 กลุ่มเครือข่ายความร่วมมือของสมาชิกวิชาชีพครู 3) ระดับชาติ คือ ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่เกิดขึ้นโดยนโยบายของรัฐ ที่มุ่งจัดเครือข่ายชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพของชาติ

5.3 ด้วยการวิเคราะห์เส้นทางแบบพี เอ แอล (PAL) พบว่า 1) ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก (PLC) ได้แก่ ระดับการพัฒนาตนเองของครู ($\beta = 0.47$) และระดับแรงจูงใจใฝ่รู้อยู่ของครู ($\beta = 0.18$) สองตัวแปรนี้อธิบายความแปรปรวนของระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ได้ร้อยละ 38.00 ($R^2 = 0.38$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าครูคือผู้มีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำเป็นต้องแสวงหาความรู้และพัฒนาตนเองให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้สามารถดำเนินการจัดการศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งการพัฒนาตนเองของครูมีหลายรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้จากครูด้วยกันเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเป็นเหตุให้การพัฒนาตนเองของครูมีอิทธิพลต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก โดยการพัฒนามีอิทธิพลทางตรงต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ อีกทั้งยังเป็นตัวแปรที่ให้แรงจูงใจใฝ่รู้อยู่ของครูและทักษะการรู้คิดในการแก้ปัญหาอย่างมีระบบของผู้บริหารโรงเรียนผ่านไปยังความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ดังนั้นตัวแปรการพัฒนาตนเองของครูจึงเป็นตัวแปรสำคัญและควรได้รับการพัฒนา

สอดคล้องกับ Holbert (2010) ที่วิจัยพบว่า การพัฒนาตนเองของครูทำให้เกิดความเข้าใจในบทบาทหน้าที่และส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันของคนในองค์กรและการติดต่อประสานงานระหว่างบุคคลในองค์กรได้ดียิ่งขึ้น อีกสิ่งหนึ่งคือแรงจูงใจใฝ่รู้ของครูมีอิทธิพลต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กเพราะว่าแรงจูงใจใฝ่รู้เป็นคุณลักษณะทางจิตใจและพฤติกรรมที่แสดงถึงความกระตือรือร้น สนใจ ใฝ่คิดค้นแสวงหาความรู้ด้านต่าง ๆ ทั้งยังตื่นตัวกับสิ่งแปลกใหม่หรือการอยากรู้อยากเห็นมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้นซึ่งความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นสิ่งใหม่หรือนโยบายใหม่ที่ก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพของนักเรียน

ดังนั้นครูจึงเกิดแรงจูงใจใฝ่รู้กับสิ่งใหม่ๆ ส่งผลแรงจูงใจใฝ่รู้ส่งผลต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก สอดคล้องกับ Ayres (2005) ที่วิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่รู้ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองและความสำเร็จของการทำงานร่วมกันในองค์กร 2) ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อระดับการพัฒนาตนเองของครู ได้แก่ ระดับแรงจูงใจใฝ่รู้ของครู (MOTI) ($\beta = 0.70$) และระดับทักษะการรู้คิดในการปัญหาอย่างมีระบบของผู้บริหารโรงเรียน (SKILL) ($\beta = 0.21$) สองตัวแปรนี้ อธิบายความแปรปรวนของระดับการพัฒนาตนเองของครู (DEVE) ได้ร้อยละ 56.00 ($R^2 = 0.56$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าคุณลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่รู้ทำให้เกิดความใฝ่รู้ใฝ่เรียนชอบการศึกษาอยู่เสมอ ตื่นตัวกับสิ่งแปลกใหม่รอบตัวหรือจากระบบการเรียนรู้หรืออยากเห็น สนใจ ติดตามและแสวงหาความรู้ มีความรับผิดชอบต่องานของตนเอง ทำให้เกิดการพัฒนาตนเองสอดคล้องกับ นิพล อินนอก (2556) วิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่รู้ของครูส่งผลต่อการพัฒนาตนเองของครู อนึ่งทักษะการรู้คิดในแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของผู้บริหารโรงเรียน เป็นสิ่งที่สำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการบริหาร ซึ่งการบริหารก็คือการแก้ปัญหาในปัจจุบันโรงเรียนต้องเผชิญกับปัญหาในการบริหารงานมากมาย ผู้อำนวยการโรงเรียนจึงให้ครูได้พัฒนาตนเองในหลาย ๆ ด้าน เพื่อให้เกิดแก้ปัญหาอย่างรอบด้านส่งผลให้ทักษะการรู้คิดในแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของผู้บริหารโรงเรียนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาตนเองของครู

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

6.1.1 ด้านนโยบาย ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาตนเองของครู แรงจูงใจใฝ่รู้ของครู ทักษะการรู้คิดในแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของผู้บริหารโรงเรียน มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก ดังนั้นผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงศึกษาธิการ ควรกำหนดนโยบายในการส่งเสริมการพัฒนาตนเองของครู แรงจูงใจใฝ่รู้ของครูและทักษะการรู้คิดในแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบของผู้บริหารโรงเรียน เพื่อให้ครูเกิดการพัฒนาตนเองและมีแรงจูงใจใฝ่รู้ที่สูงขึ้นและผู้อำนวยการโรงเรียนมีทักษะการรู้คิดในแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบที่ดี ซึ่งจะทำให้โรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กมีความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ที่สูงขึ้น

6.1.2 ข้อเสนอแนะในการนำไปปฏิบัติ คือ ผู้บริหารระดับสูงต้องส่งเสริมให้ครูมีการพัฒนาตนเองและเกิดแรงจูงใจใฝ่รู้ อีกทั้งส่งเสริมให้ผู้อำนวยการโรงเรียนมีทักษะการรู้คิดในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ อันนำไปสู่คุณภาพของครูและนักเรียนให้มีผลลัพธ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น

6.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

6.2.1 ควรทำวิจัยการพัฒนาหลักสูตรเสริมการพัฒนาตนเองของครู แรงจูงใจใฝ่รู้ของครูและทักษะการรู้คิดในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ เพราะตัวแปรเหล่านี้เป็นตัวแปรที่สำคัญที่ส่งผลต่อระดับความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก อันส่งผลต่อคุณภาพและมาตรฐานทางการศึกษา

6.2.2 ควรมีการศึกษาว่ามีตัวแปรอะไรบ้างที่ส่งผลต่อระดับทักษะการรู้คิดอย่างเป็นระบบของผู้บริหารโรงเรียน

6.3.3 ควรมีการศึกษาว่ามีตัวแปรอะไรบ้างที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองของครูในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและหน่วยงานทางการศึกษาอื่นของกระทรวงศึกษาธิการ

7. รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- ณัฐิกา นครสูงเนิน. (2556). *ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารกับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย เขต 1* (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, เลย.
- นราพร จันทร์โอชา. (2560). PLC ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ. สืบค้นจาก <http://www.edtex-expo.com/wp-content/uploads/2017/05/Public-Learning-Communit.pdf>
- นิพล อินนอก. (2556). *ตัวแปรที่ส่งผลต่อระดับความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้อำนวยการโรงเรียน* (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล, นครราชสีมา.
- วทัญญู ภูครองนา. (2558). *ตัวแปรที่ส่งผลต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ* (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล, นครราชสีมา.
- วรลักษณ์ ชูกำเนิด. (2557). *รูปแบบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูผู้การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 บริบทโรงเรียนในประเทศไทย* (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557). *ข้อมูลโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา*. สืบค้นจาก <http://www.bopp-obec.info/home/>
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32. (2560). *ตัวแปรที่ส่งผลต่อความเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32*. (รายงานการวิจัย). บุรีรัมย์: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32.
- สำนักพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา. (2560). *คู่มือประกอบการอบรมการขับเคลื่อนกระบวนการ PLC (Professional Learning Community) “ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ” สถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

ภาษาอังกฤษ

- Ayres, H. W. (2005). *Factors Related to Motivation to Learn and Motivation to Transfer Learning in A Nursing Population* (Thesis of Doctor of Education). North Carolina State University, North Carolina.
- Hillery, P. L. (2013). *Elementary School Teacher and Principal Perceptions of the Principal 's Leadership Role in Professional Learning Communities* (Thesis of Doctor of Education). Widener University, Pennsylvania.
- Holbert, R. M. G. (2010). *Student Teacher' Perception of Cooperating Teachers as Teacher Education: Development of Standards Bases* (Thesis of Doctor of Philosophy). Ohio State University, Ohio.

- Mitchell, T. F. (2013). *An Exploration of Teachers' Perception of the Influence of Professional Learning Communities on Their Professional Practices and on Teacher Retention* (Thesis of Doctor of Education). North Carolina State University, North Carolina.
- Sudman, S. (1976). *Applied Sampling*. New York: Academic Pressing.